

door B. VAN DER GROEN—ZEEGERS.

Geïllustreerd door ADRI ALINDO.

„... en omdat ze het mooiste had gegeven dat ze bezat, was het haar heerlijkste Kerstfeest geworden.”

Juffrouw Else sloeg het boek dicht. 't Verhaal was uit en ze haastte zich naar de keuken. Even keek ze nog naar Fred, die op den grond zat en nadenkend Jackie, de zwarte Cocker Spaniel aan de lange flapooen trok ... maar Fred keek niet op.

„Lieve hond. . .”, fluisterde Fred zachtjes, zoodat 't hondje vriendelijk kwispelde. Toen schoof hij Jack opzij en liep langzaam de kamer uit.

„Waar ga je naar toe?” — riep Li, z'n grootte zus van wel twintig, hem achterna.

„k Weet nog niet. — Op m'n kamer spelen of lezen.”

„Fred, — luister es . . .”

„Ja.” — Onwillig stond hij stil. Hij had plotseling erge haast om weg te komen leek wel.

Lida trok Fred zachtjes naar zich toe, — maar hij wendde 't hoofd af en staarde verlangend naar de deur, vanwaar hij de verlossing verwachtte.

Maar niemand verscheen en met een zucht keerde hij zich naar Li.

„Nou, — wat dan” — vroeg hij mokkend... maar hij wist precies wat er komen ging.

„Zeg jongmensch, weet je wel dat het nog maar één week is, tusschen nu en Kerstmis?”

„Jawel.”

„En hoe is het met je spaarpot? Heb je Li dit jaar niet noodig om je een endje op streek te helpen? — Dat je voor mij iets prachtigs hebt gekocht, weet ik natuurlijk allang...” Fred kreeg 'n kleur... „en die ets voor Vader is ook beeldig, en je kop en schotel voor Mandy ook, — maar, — zeg Fred, je hebt Tante toch niet vergeten, wel?”

Fred slikte nog eens extra, werd vuurrood en wilde wegloopen... maar Li hield hem bij z'n mouw terug...

„Tante Else is...”

„Ze is onze tante niet” — barstte Fred uit, „ze is niks. Niet eens een nicht, of wát ook en ik zeg geen tante tegen haar, ze is...”

Maar Li liet hem niet eens uitspreken, ze hield haar hand op z'n mond en tranen sprongen haar in de oogen, toen ze zei:

„Ondeugende jongen, denk jij wel eens aan iets of iemand anders dan aan jezelf en aan alle narigheid die jij wel moet ondervinden, denk je er wel eens aan, hoeveel Tante Else, die volgens jou niks is, dit jaar voor ons heeft gedaan? Niet alleen voor jou, Fred, maar ook voor Vader en voor mij en... voor Moeder, Fred?”

Dikke tranen maakten opeens de kamer wazig... met z'n mouw probeerde hij ze weg te vegen maar er kwamen er steeds meer, en inplaats van weg te hollen, legde hij z'n blonde jongensbol in Lida's schoot... z'n lijfje schokte nu van het snikken.

Troostend legde Li haar armen om 't broertje heen. Toch ging ze voort:

„Weet je wel vent, dat Tante altijd Mammie's beste vriendin is geweest, en dat ze haar eigen mooie huis zoo maar heeft achtergelaten, zoodra ze hoorde dat Moeder ziek was? — Dat ze dag en nacht Moeder heeft verpleegd tot... het niet meer noodig was?”

„En nu, — inplaats van terug te gaan naar 't zonnige Californië, waar 't heerlijk zomer is, — blijft ze hier, in die afschuwelijke kou op een koppig, ondankbaar jongetje passen... Zie je Fred,” ging Lida voort, toen ze zag dat 't snikken minder werd, en ze begreep dat Fred wel degelijk luisterde naar wat ze zei: „Zie je, — als Tante Else niet had voorgesteld de huishouding bij ons te blijven doen, dan had ik m'n ontslag moeten nemen. Onderwijzeres zijn en huisvrouw tegelijkertijd kan nu eenmaal niet, omdat ik den heelen dag van huis zou zijn. — En we hebben 't geld óók zoo noodig, vent. En inplaats van Tante Else, die zóó lief is, een beetje vriendelijkheid te geven, al is ze dan ook niks, hè...”

„Ze is ook niks,” begon Fred weer koppig en opeens barstte hij weer opnieuw in tranen uit en met horten en stooten kwam 't: „en ze heeft Mammie's sleutels en dan gaat ze in onze kasten en in Moeder's kamers en ze doet net of ze héélemaal Moeder is, — en ze geeft 't tafelgoed en de vuile wasch en — en — alles...”

Toen hield hij ineens op. Dacht even, héél even bij zichzelf, hoe dwaas dat was, juffrouw Else die zelf niks was, en die toch alles, alles gaf, — nog veel meer dan schoon tafelgoed... en de vuile wasch... en weer wilde hij wegloopen.

Lida hield hem nu niet meer terug, en Fred treuzelde nog wat, en liep toen schoorvoetend de kamer uit, terwijl Li nog wat naar buiten staarde in de stille straat, waar de electrische lichtbollen al door de mist héén waasden.

„Niks... arm Tantetje,” mompelde ze. Toen stond ze op en liep naar de keuken om daar wat te helpen.

Freddy had al heel wat schoolvriendjes in Amerika. 't Was nu ook al bijna vijf jaar, dat ze er woonden, en Holland werd al meer op den achtergrond gedrongen door de nieuwe omgeving, die al zoo gewoon was, en waar hij zich thuis voelde.

Maar met Kerstmis, of met je verjaardag was het toch wel fijn om nog „'n heele troep familie” in Holland te hebben! Dan kwamen ze opeens weer helder vóór hem staan: — dan zag Fred weer 't vriendlijke Grootmoedertje, en Grootvader met de lange pijp, en de vroolijke gezichten van de Ooms en Tantes, die hem danig verwend hadden, — en die hem nóóit vergaten, en die met Kerstmis werden omgezet in „boek van oom Jan,” — „bouwdoos van tante Rie”, „paardeleidsel van tante Hetty”, — tot ze, nà Kerst weer waren: „Holland, waarheen hij iedere veertien dagen 'n brief moest schrijven, met de steeds terugkerende zucht van „k weet niks te vertellen . . .”

Maar nu!!! — nu daar vanochtend dat heele grote pak was gekomen, dat Juffrouw Else in de gangkast had weggeborgen, nù zag hij Holland weer voor zich!

Zóó nieuwsgierig was hij, dat hij telkens even in de kast moest neuzen waar ie niets te maken had, met Jack, even nieuwsgierig als 't baasje, achter hem aan. Samen besnuffelden en betastten ze het groote geheim van alle kanten . . . doozen en doozen, en natuùrlijk ergens tusschen de andere

geheimen in, de timmerdoos, waar hij in iedere brief om had gevraagd!!! hè, was 't nou eindelijk maar Kerstmorgen!

Vroolijk zou het dit jaar wel niet zijn, — Vader had ook al afgesproken dat ze er maar niets aan zouden doen . . . ja, dat begreep Fred ook best, en hij was er eigenlijk wel blij om . . . 't eerste Kerstfeest zonder Mammie . . . en in hààr plaats . . . zie je, daar had je het weer . . .

Opgewonden liep Fred door 't huis.

Met z'n hand in z'n zak omklemde

hij stevig den mooien, zilveren dollar die Vader hem zoo juist had gegeven. 'n Hééle dollar!!! — Hij haalde hem voor de zooveelste maal tevoorschijn, — wat glom ie al mooi!, maar met een vuile zakdoek en wat ademen erop kon je hem nog veel mooier maken! En na deze verrichting verdween z'n schat weer in 't diepste hoekje van z'n zak, temidden van 'n ouwe tol, kauwgum, drop, zand, eindjes touw en twee gedeukte kastanjes.

„Nu we dit jaar niet zoo aan Kerstmis doen als anders,” had Vader gezegd, „moet je voor jezelf maar iets koopen vent, — misschien is er wel iets dat je graag zou willen hebben, hè?”

Of er iets was??? — Iets??? — Wel hōnderden dingen natuùrlijk! En met 'n kleur van plezier, en stralende oogen had hij z'n Vader omhelsd en was toen weggehold!

Eerst naar z'n kamer, en daar de zaak eens bekeken: 'n nieuwe tol had ie nodig, want de muziek was uit z'n ouwe gevlogen, en z'n fluit had Jackie stuk gebeten, en 'n voetbal

wou hij hebben, als hij die niet van Holland kreeg, en 'n zweep en 'n Parcheesi spel, en witte muizen en 'n telefoontje . . . toen liep hij neuriënd naar de huiskamer, en onderwijl bedacht hij: en 't boek van Peter Pan of van Robin Hood, en 'n kruiwagen of een slee, en toen naar de keuken, — en 'n zaklantaarn net als Bobby had . . .

Toen liep hij naar de gang en trok z'n dikke jas aan, en z'n sneeuwschoenen, z'n bontmuts, en onderwijl gingen z'n gedachten: ja, een slee, en chocoladesigaartjes met echt vuur en . . .

Toen belde hij bij de bureu aan.

Bobby was pas geboren toen Fred's meisjeskrullen eraf werden geknipt. En toen Fred z'n eerste broek met zakken had, jenkte Bobby nog achter 't hekje van de box of rolde de trap af, net als een jonge hond.

Maar onder de goeie zorgen van Fred was Bob nu toch ook bijna 'n man; — hij ging naar de eerste klas en was net zes geworden, maar hij geloofde nog aan Santa Claus.

Stel je voor: Hij dacht, net als de heele kleintjes, die nog niet loopen konden enzoo, — dat Santa Claus met z'n acht rendieren op Kerstnacht door de lucht kwam gevlogen, en dat hij dan door de schoorsteen naar beneden zakte, lekkers in de kousen stopte die bij den schoorsteen hingen, — en de cadeautjes onder den Kerstboom legde!

Fred wist wel beter hoor! Maar toen hij Bobby es even vlug had willen inlichten dat er geen Santa Claus bestond, maar dat 't je pa of de buurman was, toen was Bob's moeder hem vóór geweest. Die had hem apart genomen, en net alsof ie 'n groote man was, had ze 'n afspraakje met Fred gemaakt, om Bobby voorloopig in het aardige sprookje te laten gelooven. En natuurlijk had Fred dat welwillend beloofd, — en vanaf dien dag behandelde hij Bobby meer dan vaderlijk. Hij was dan ook drie jaar ouder!

Ja, — Bobby was thuis en hij trok Fred dadelijk mee de huiskamer in, en wees geheimzinnig naar de lange kousen die over de schoorsteenmantel bungelden. En opgewonden vertelde hij dat hij er dien ochtend 'n mondharmonika in had gevonden! ! !

„I got a dollar”¹⁾ — zei Fred een beetje uit de hoogte; — 't klonk ook zoo goed!

„Oh . . .” Bobby keek hem met open mond aan. Haperde toen:

„From Santa Claus ???”

„O, no . . . from my Daddy.”²⁾ Héèè, Bob haalde ruimer adem. Vaders waren maar gewoon en hadden met Santa Claus en kousen niks te maken. Maar toen Fred hem vertelde dat hij er mee mocht doen wat hij wou, vond Bob 't toch ook wel reusachtig en samen noemden ze nog eens op wat je er wel voor zou kunnen koopen, tot Juffrouw Else van den overkant om Fred riep, zij hoorden 't duidelijk, maar Fred gaf geen antwoord en bleef rustig met Bobby doorpraten.

„Je Tante roept je, Fred!” zei Bobby, in het Engelsch natuurlijk.

„Ze is m'n tante niet, zeg ik je nog eens,” viel Fred opeens uit, „en ik gà niet.”

„Oooooh,” schrok Bobby. Aarzelend keek hij Fred aan. Telkens weer hadden ze er ruzie om.

„Wat doet het er nou toe of ze je tante niet is, — 'k wou dat ze de mijne was!” — ging 't ventje moediger voort, „ze is wàt aardig en . . . I like her . . .”³⁾ eindigde hij, dapper.

Zonder verder iets te zeggen liep Fred 't huis uit. In z'n blinkenden dollar had hij opeens geen plezier meer en toen Jackie 't baasje luid blaffend tegemoet sprong, werd hij zoo afgesnauwd dat 't beestje met de staart tusschen z'n pooten achter Fred aan naar binnen sukkelde.

¹⁾ Ik heb een dollar gekregen.

²⁾ van Vader.

³⁾ ik vind haar lief.

's Avonds in bed, toen 't in huis stil en donker was, en Fred lekker warm ingestopt onder de dekens lag, zag hij hoe de sneeuw in groote, pluizige vlokken neerwarrelde, en terwijl hij met groote oogen naar buiten lag te staren, waar de hooge, statige popels op hun sneeuwdeken schenen te wachten, lag hij te denken aan 'n heel lief arm jongetje dat Fred heette en dat geen Moedertje meer had en dat door 'n nare vrouw werd geslagen, en hij kreeg nooit te eten en hij kreeg niets van Santa Claus voor Kerstmis, en z'n zuster en z'n vader hielden niet van hem en . . . dikke tranen druppelden over Fred's wangen, van innig medelijden met dat arme, zielige stakkerdje daar buiten in de sneeuw die geen huisje had en oo . . .

Opeens veegde hij z'n tranen weg en ging rechtop zitten. — Hoor, — daar had je 't weer! . . . Hij wreef z'n oogen uit, kroop eerst wat angstig onder 't dek, maar toen hij niets meer hoorde wipte hij zachtjes 't bed uit.

Op z'n teenen sloop hij naar 't raam toe . . . hu . . . 't was koud en hij rilde in z'n pyamajasje. Stijf drukte hij z'n neus tegen de koude ruit en maakte met z'n mouw 't beslagen venster schoon en tuurde naar de wolken . . .

Als er nou tòch es 'n Santa Claus bestond . . . wat zou dat leuk zijn . . . kinderachtig om dat te willen denken . . . zag hij daar niet iets bewegen, . . . op 't dak aan d' overkant? . . . Nu was 't weer weg . . . — of was 't een wolk geweest? — Of de schaduw in de popels? . . . Santa Claus vloog dóór de lucht op z'n slee, stond er in z'n prentenboek . . . (je had toch ook vliegmachines . . .) en Bobby had toch maar wat een fijne harmonica . . .

Verlangend keek hij omhoog, maar de sneeuwvlokken vielen nu dicht op elkaar en hij werd er draaiërig van.

Zachtjes liep hij naar z'n warme bedje terug . . . juist toen hij er weer in wilde stappen hoorde hij wéér datzelfde gekraak . . . was 't op het dak? . . . hij wachtte nog even, nam toen vlug z'n kous van 't stapeltje naast z'n bed. Er zat een gaatje in . . . Uit z'n broekzak haalde hij de kastanjes, — de dollar zat er ook nog in! ! !, — en vulde er het kousengat mee op. Toen maakte hij de kamerdeur open, liep de gang door en sloop de huiskamer binnen. In de keuken hoorde hij Juffrouw Else met Lida praten.

Vlug nam hij 'n zilveren kandelaar van de schoorsteenmantel, hing de kous zoo, dat hij goed te zien kwam, zette er de zware kandelaar op, en maakte toen rechtsomkeerd.

Lang duurde het voor hij insliep. 't Zielige jongetje uit 't verhaaltje was er niet meer. Alleen 'n klein ventje dat verlangend op Santa lag te wachten.

's Morgens was hij alweer vroeg wakker. Op één kousenbeen vloog hij de kamer uit

en de huiskamer binnen. Daar hing de kous . . . gretig greep hij ernaar . . . en met 't pakje en de kous holde hij opgewonden naar z'n kamertje, floepte eerst van de pret in bed en pakte het onder de dekens uit . . . en warempel hoor, nèt zoo eentje als Bobby had! En verlegen verborg hij z'n bol even in de kussens.

Den heelen morgen muziekte hij 't huis door, de vreeselijkste tonen en kreten kon hij zoo maar tevoorschijn tooveren, zoodat Jackie ervan op hol sloeg en Li haar ooren dichtstopte, en hem de straat opstuurde. Daar liep hij naar Bobby toe om z'n schat te laten zien.

„Van Santa Claus gekregen??!” vroeg Bob, blij dat z'n vriendje niet meer boos scheen te zijn.

„Welnee . . . eh, ja toch . . . 'k weet niet,” haperde Fred en begon gauw een hartverscheurend lied te spelen, waarbij Bobby hem accompagneerde.

En nu was 't Kerstmorgen.

't Allereerst moest Fred aan Moedertje denken en aan andere Kerstdagen die altijd zoo heerlijk waren geweest . . . en hij wilde eerst z'n oogen niet open doen om den dag te beginnen . . .

Want al zou het fijn zijn om de pakjes uit Holland uit te pakken, (de timmerdoos) — en al was het leuk om Vader en Li en Mandy met zijn pakjes te kunnen verrassen . . . toch voelde hij zich niet heelemaal op z'n gemak.

Maar in z'n speelgoedkast had hij in een hoekje z'n geheimpjes liggen. Hij had al bedacht dat hij ze op de ontbijttafel, naast de bordjes zou leggen en dat van Mandy zou hij ergens in de keuken verstoppen! — Haastig stond hij nu op, liep vlug naar de badkamer, kleeedde zich aan, en zocht toen z'n presentjes bij elkaar. Met volgeladen armen liep hij naar de huiskamer, waarvan de deur op 'n kier stond. De kamer leek nog donker . . . of was het licht aan? — 't moest nog erg vroeg zijn . . . Hij liep naar binnen en:

Stond toen stok-stijf-stil.

Kleine electriche kleurlichtjes twinkelden tusschen 't groen van den boom, die stil en plechtig in de hoek van de kamer stond . . . zilveren slingers en klokjes en ballen en popjes en ringen in groen en rood en geel en blauw, met vroolijke lichtplekjes erop, verstopten zich overal tusschen de donkere takken, maar werden door de schitterlichtjes naar voren getooverd . . . de stralende ster in top leek wel het Grootste Licht! . . .

„Merry Christmas!” las Fred op de zilveren klokjes die tusschen de namaaksneeuw blonken . . .

„Merry Christmas!” klonk het opeens om de hoek van de deur, en Lida kwam binnen en gaf hem 'n klinkenden zoen en legde twee

1) Gelukkig Kerstfeest.

pakjes onder den boom, liep toen weg en kwam met nog meer aandragen!
„Merry Christmas!” — riep Vaders stem 'n beetje bevend, toen hij z'n jongen omhelsde, en hij zette een echte „Flexible flyer” slee voor hem neer!

Samen maakten ze het groote pak uit Holland open, en Jackie grabbelde door de papieren en touwtjes heen, en er waren zakdoekjes voor Li, en 'n kegelspel voor Fred, 'n verfdooos en 'n voetbal, en schortjes en parfum en sigaren en . . . dat was alles.

Maar 't was genoeg hoor! En toch gluurde Fred nog tusschen de papierrommel alsof hij iets miste . . .

„Merry Christmas” . . . klonk het bescheiden om de hoek en Juffrouw Else gaf den kleinen jongen 'n hartelijken kus, — maar Fred trok zich schuw terug . . . en met 'n hoogroode kleur en sterretjes voor z'n oogen maakte hij de touwtjes los van 't groote pak dat Juffrouw Else hem had gegeven. — Papier en houtwol en toen: Een Timmerdooos!

Vol verwachting keken Vader en Li en Juffrouw Else toe. Maar Fred zei geen woord, zette opeens de doos neer en holde de kamer uit.

Bedroefd liet Juffrouw Else zich op 'n stoel bij de tafel vallen. Haar oogen waren vochtig. Lida had zich verstoord afgewend en Fred's Vader knipte de stralende lichtjes uit en haalde de gordijnen op, zoodat opeens de koude ochtendlucht naar binnen scheen te huiveren.

Zonder Fred werd er ontbeten en niemand sprak.

Daar werd opeens de deur opengegooid . . .

Daar stond Fred, met versche sneeuw op z'n jas en ijsmuts en 't water siepelend van z'n sneeuwschoenen op de kamermat. Met 'n vroolijke kleur en schitterende oogen droeg hij de groote doos die hij tusschen z'n verkleumde handen hield, naar Juffrouw Else.

„M . . . Merry Christm . . .” maar 't kwam er niet heelemaal uit en de sneeuw lekte in z'n hals.

Onder 't vloeipapier lag de mooiste Kerstkrans, van mistletoe en sparregroen en zilveren denneappels en lachende vuurroode hulstbessen, — de móóiste krans die er voor een zilveren dollar in de wereld te koop was!

'n Papiertje lag erbij, en toen Juffrouw Else haar bril had opgezet, die maar niet helder wou blijven, las ze, in groote, onregelmatige letters:

„Voor Tante Else”.

